

Isabella Pilegaard Johansens tale til unge om håb i en coronatid

Taler

Isabella Pilegaard Johansen
Gymnasieelev

Dato

12. marts 2021

Omstændigheder

Retoriklærerforeningen udskriver hvert år en konkurrence om at blive årets bedste retorikelev. I 2021 blev konkurrencen afholdt i samarbejde med Danske Taler, her skulle eleverne holde en tale til andre unge om håb i en coronatid.

Her vandt Isabella Pilegaard Johansen førstepladsen.

Kære alle, der ser med. Det er tid til at sætte ord på noget vigtigt. Det er tid til at sætte ord på noget, der har berørt os alle i den seneste tid.

I 2020 var ”coronavirus” det ord, som flest danskere gav en googlesøgning. Du har måske – ligesom jeg – ikke tal på, hvor mange gange du har brugt ordet i en negativ sammenhæng?

Jeg kunne sikkert finde mange gode eksempler på dårlige og skuffende situationer, som den her pandemi har ført med sig.

PAUSE – men det er slet ikke det, jeg vil sætte ord på. Jeg vil ikke minde dig om, at din studietur er aflyst, at smittetallet er for højt, eller at restriktionerne måske forlænges igen. Det er allerede blevet sagt nok gange!

Måske er du begyndt at zone lidt ud bare ved tanken om en ordstrøm af ligegyldige gentagelser? Og jeg forstår dig egentlig godt.

Men jeg vil alligevel fortælle dig en ting; corona er ikke kommet for at blive. Ligesom pandemien er vi her heller ikke for evigt, men vi er her lidt endnu. Og ligesom forårsblomsterne i skoven, så er vi – ungdommen – i fuldt flor. Og både blomsterne og vi behøver sol såvel som regn for at få ordentligt rodfæste.

Pandemien har bragt død og ødelæggelse med sig. Men pandemien har også

kastet lys på alle de ting, som mange af os har taget for givet alt for længe – fællesskabet.

Mange af mine venner har været triste over at skulle afskrive fritidsaktiviteter, fester og ferier. For nogle af dem har det endda været vanskeligt at have en optimal hverdag.

Men det gik først rigtigt op for mig, hvor slemt det stod til, da jeg læste en artikel fra TV2. Her blev de seneste tal fra HOPE-projektet fremlagt. Undersøgelsen viste, at omkring 40 % i alderen 18-34 år erklærer sig enige eller delvist enige i at føle sig ensomme og stressede.

Og så strejfede tanken mig: Har det forholdt sig sådan hele tiden?

Har livets hastighed været for høj og har festerne i weekenderne i virkeligheden været til for at drukne dagligdagen og reboote systemet?

Du kan jo prøve at mærke efter inde i dig selv.

Pandemien har vist lært os mere om os selv, end vi måske vil stå ved. Men jeg mener nu, at det er en styrke at kende sine svagheder. Og det savn og den afmagt, der har været så dominerende for mange af os, bør bruges som katalysator i dyrkelsen af og taknemmeligheden over de ting, vi elsker.

Selvom de mange måneder med minimal kontakt til vennerne, virtuel undervisning og uvished har været langsommelige for sociale blomster som os, er vi nu på vej ind i lysningen af skoven. Vi er alle hver især gået glip af en hel del af vores gymnasietid.

Måske er hullerne i hukommelsen – OG i pensum – større, end de ellers plejer at være? Men der er én ting, jeg i hvert fald har lært: vigtigheden af evnen til at være i nuet – for ingen kender dagen i morgen.

På vej mod fremtiden har jeg taget taknemmeligheden med i rygsækken. Taknemmelighed for muligheden for uddannelse og for lærere og medstuderende. Fælles for os alle er, at et længere skoleår end normalt venter. Et skoleår fyldt med alt det, vi har savnet.

Selvom hverdagen har været fyldt med uvished alt for længe, så vælger jeg at tro, at vores politikere arbejder på højtryk for at sikre os den bedst mulige afslutning på det, der føles som et alt for langt skoleår.

Når vi engang vågner op i en post-corona tilværelse, håber jeg, at du vil huske mine ord: Pris alle de små ting, der gør os til mennesker! Grib dagen med et smil, også selvom bussen er fyldt, også selvom der er lang kø i kantinen, og selvom du har afleveringer, der skal laves.

Det er som om, at vi er kommet tættere på hinanden ved at være langt fra hinanden. Og jeg har nu forstået, at: Mister vi fællesskabet, mister vi hinanden. Og mister vi hinanden, så mister vi os selv.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/isabella-pilegaard-johansens-tale-til-unge-om-haab-i-en-coronatid-2021>